

ไกลบ้าน แต่ไม่ไกลใจ

นวนิยายรักโรแมนติก แรงงานไทยไกลบ้าน

บัณฑิตเกียรตินิยมที่ AI แย่งงานไปจนไม่เหลือที่ยืน ตัดสินใจบินไปเป็นแม่บ้าน
ที่ไต้หวัน และได้พบกับพนักงานร้านอาหารไทยคนหนึ่งในวันหยุดวันอาทิตย์
ความเข้าใจที่ไม่ต้องอธิบาย ค่อยๆ กลายเป็นความรักกลางเมืองที่ไม่ใช่บ้าน

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

| บทที่ ๑ — ปริณญาที่ AI ไม่ต้องการ

ปวีณนุช สายชล หรือที่เพื่อนเรียกว่า "มินท์" เรียนจบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับ
หนึ่ง สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ จากมหาวิทยาลัยชั้นนำ ด้วยพอร์ตผลงานที่
อาจารย์ทุกคนชื่นชม เธอเคยฝันว่าจะได้เป็นนักออกแบบกราฟิกในเอเจนซีใหญ่ๆ
สักแห่งภายในหกเดือนหลังเรียนจบ แต่ผ่านไปเกือบหนึ่งปี ใบสมัครงานกว่าสี่สิบ
ฉบับของเธอกลับไม่มีที่ไหนตอบรับเข้าทำงานประจำเลยสักที่

ในการสัมภาษณ์งานครั้งล่าสุด ผู้จัดการฝ่ายสร้างสรรค์ของบริษัทโฆษณาแห่งหนึ่ง

พูดกับเธอตรงๆ ด้วยน้ำเสียงเห็นใจ "งานออกแบบระดับจูเนียร์แบบนี้้องสมัครมา ตอนนี้บริษัทใช้ AI สร้างภาพร่างได้ภายในไม่กี่วินาที เราแทบไม่จำเป็นต้องจ้างดีไซน์เนอร์จบใหม่เพิ่มแล้ว เหลือแค่ตำแหน่งที่ต้องใช้ประสบการณ์ควบคุมทิศทางงานเท่านั้น"

มินท์เดินออกจากห้องสัมภาษณ์นั้นด้วยความรู้สึกที่ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรดี ไม่ใช่ความโกรธ ไม่ใช่ความเสียใจ แต่เป็นความรู้สึกว่างเปล่าที่ความสามารถทั้งหมดที่เธอฝึกฝนมาสี่ปีเต็ม อาจไม่มีที่ทางในตลาดแรงงานอีกต่อไป เธอกลับมานั่งเงียบๆ ในห้องพักตัวเอง เปิดดูโปรแกรม AI สร้างภาพที่ใครๆ ก็ใช้ได้ไม่กี่คลิก แล้วเปรียบเทียบกับผลงานที่เธอใช้เวลาหลายวันกว่าจะเสร็จหนึ่งชิ้น

คืนนั้นแม่โทรมาถามไถ่ตามปกติ มินท์ตัดสินใจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วให้แม่ฟัง "แม่ หนูว่าจะไปทำงานต่างประเทศดูค่ะ มีเอเจนซี่จัดหางานแม่บ้านไปได้หวัน หนูสมัครไว้แล้ว"

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งก่อนแม่จะตอบกลับมาด้วยความเป็นห่วง "ลูกเรียนจบเกียรตินิยมนะ จะไปทำงานแม่บ้านทำไม"

"เพราะตอนนี้ไม่มีงานไหนต้องการหนูเลยคะแม่" มินท์ตอบพลาংกลั้นน้ำตาไว้ "อย่างน้อยงานดูแลบ้าน ดูแลคนแก่ ทำอาหาร ซักผ้า มันยังต้องใช้คนจริงๆ ทำอยู่ ไม่มี AI ตัวไหนแย่งไปได้ง่ายๆ หนูอยากมีงานทำมากกว่าอยากมีตำแหน่งสวยหรูตอนนี้ค่ะ"

| บทที่ ๒ — บ้านหลังใหม่ที่ไทเป

สามเดือนต่อมา มินท์เดินทางมาถึงกรุงไทเป ประเทศไต้หวัน เพื่อทำงานเป็นแม่บ้านประจำให้ครอบครัวหลิน ครอบครัวชนชั้นกลางที่มีคุณยายวัยแปดสิบกว่าปีอาศัยอยู่ด้วย งานของเธอเริ่มตั้งแต่ตีห้าครึ่ง หุงข้าว ทำอาหารเช้าให้ทั้งบ้าน ซักผ้า ทำความสะอาดบ้านสามชั้น และดูแลคุณยายที่เดินเหินไม่สะดวกตลอดทั้งวัน

สัปดาห์แรกเป็นสัปดาห์ที่ยากที่สุดในชีวิตของเธอ ภาษาจีนที่เพิ่งเรียนมาแบบเร่งด่วนยังไม่พอใช้สื่อสาร มืออันเคยชินกับปากกาสไตลัสและแท็บเล็ตกลับต้องมาคุ้นเคยกับผงซักฟอกและน้ำยาล้างจาน คืนหนึ่งขณะซักผ้ากองใหญ่อยู่คนเดียวในห้องซักล้าง มินท์อดไม่ได้ที่จะร้องไห้เบาๆ คิดถึงห้องทำงานออกแบบที่มหาวิทยาลัยที่เธอเคยนั่งทำงานจนตึกตื่นด้วยความสุข

แต่คุณยายหลินผู้ใจดีก็ค่อยๆ กลายเป็นแสงสว่างเล็กๆ ในความเหนื่อยล้านั้น ทุกบ่ายที่มินท์นวดขาให้คุณยาย ท่านจะเล่าเรื่องราวสมัยสาวๆ ของท่านให้ฟังเป็นภาษาจีนกลางช้าๆ ที่มินท์ค่อยๆ ฟังเข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ "เธอเป็นเด็กดีนะ" คุณยายพูดกับเธอบ่อยๆ "ยายเห็นเธอตั้งใจทำทุกอย่างมากกว่าคนอื่นที่เคยมาทำที่นี่"

คำชมเล็กๆ เหล่านั้นทำให้มินท์เริ่มมองงานที่เธอทำในมุมใหม่ อาจไม่ใช่งานในฝัน แต่ก็ป็นงานที่มีความหมายต่อใครสักคนจริงๆ

| บทที่ ๓ — วันหยุดที่สถานีคนไกลบ้าน

ทุกวันอาทิตย์เป็นวันหยุดประจำสัปดาห์ของมินท์ แรงงานต่างชาติจากเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ในไทเปมักนัดรวมตัวกันบริเวณสถานีรถไฟไทเปหลักในวัน อาทิตย์ ปูเสื่อนั่งคุย กินข้าว ร้องเพลง คลายความคิดถึงบ้านร่วมกัน มินท์ไปนั่งที่ นั้นคนเดียวสองสามครั้งแรกด้วยความรู้สึกเกือเขินไม่รู้จะเข้ากลุ่มไหนดี

วันอาทิตย์หนึ่ง ฝนตกลงมาอย่างไม่ทันตั้งตัวขณะมินท์เดินอยู่แถวย่านซีเหมินติง เธอวิ่งหลบฝนเข้าไปในร้านอาหารไทยเล็กๆ ร้านหนึ่งที่มีป้ายเขียนว่า "ครัวไทย แท้" ภายในร้านมีชายหนุ่มร่างสูงในเครื่องแบบพนักงานเสิร์ฟกำลังเช็ดโต๊ะอยู่คนเดียว เขาเงยหน้ามองเธอที่ยืนเปียกปอนอยู่หน้าประตูด้วยความเป็นห่วง

"เข้ามานั่งก่อนเลยครับ ฝนตกหนักแบบนี้" เขาพูดเป็นภาษาไทยทันทีที่เห็นหน้าตา คู่เคยของคนไทย พลองยื่นผ้าขนหนูผืนเล็กให้เธอเช็ดตัว

มินท์รับผ้าขนหนูมาด้วยความประหลาดใจปนซาบซึ้ง "ขอบคุณค่ะ" เธอตอบเบาๆ ก่อนสังเกตว่าร้านนี้ไม่มีลูกค้าคนอื่นเลยในบ่ายวันฝนตกนั้น

ชายหนุ่มยิ้มให้เธออย่างเป็นมิตร "นั่งพักก่อนนะครับ ผมจัดข้าวผัดกะเพราให้สาม หนึ่งฟรี เห็นหน้าแล้วคิดถึงบ้านแน่ๆ" เขาเดินเข้าครัวไปทันทีโดยไม่รอคำตอบ ทั้ง ให้มินท์นั่งอยู่คนเดียวพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ที่ผุดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเขากลับมาพร้อมจานข้าวผัดกะเพราร้อนๆ เขาแนะนำตัวเองพลงนั่งลงตรงข้ามเธอ "ผมธนวัฒน์นะครับ เพื่อนเรียกอุ๋ ทำงานที่นี่มาสสามปีแล้ว"

"มินท์คะ เพิ่งมาทำงานแม่บ้านได้สองเดือนเอง" เธอตอบพลงตักข้าวเข้าปากรสชาติที่คุ้นเคยทำให้ตาเธอเอ่อขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

| บทที่ ๔ — คนที่เข้าใจโดยไม่ต้องอธิบาย

นับจากบ่ายวันฝนตกนั้น มินท์เริ่มแวะเวียนไปที่ร้านครัวไทยแท้ทุกวันอาทิตย์ บางครั้งร้านมีลูกค้า บางครั้งก็ว่างเหมือนเดิม แต่อุ๋มักหาเวลาว่างมานั่งคุยกับเธอเสมอทั้งสองค่อยๆ เล่าเรื่องราวชีวิตให้กันฟังทีละนิด

"ผมเรียนจบสายอาชีพด้านครัวมาจากบ้านเรานะ" อุ๋เล่าให้ฟังคืนหนึ่ง "อยากเป็นเชฟใหญ่สักวัน แต่เงินเดือนก๊ากที่ไทยมันไม่พอส่งน้องสองคนเรียน เลยตัดสินใจมาเป็นเด็กเสิร์ฟที่นี่แทน อย่างน้อยรายได้ดีกว่า ถึงจะไม่ได้ทำในสิ่งที่ฝันไว้เป๊ะๆ ก็เถอะ"

มินท์ฟังแล้วรู้สึกเหมือนมีคนเข้าใจสิ่งที่เธอแบกไว้ในใจโดยไม่ต้องอธิบายมากมาย เธอเล่าเรื่องของตัวเองให้เขาฟังบ้าง เรื่องปริญญาเกียรตินิยม เรื่อง AI ที่แย่งงานออกแบบไปจนไม่เหลือที่ทางให้เด็กจบใหม่ เรื่องการตัดสินใจมาเป็นแม่บ้านทั้งที่

ครอบครัวไม่เข้าใจในตอนแรก

"ผมว่ามินท์เก่งนะ" อุ้พูดอย่างจริงใจ "ไม่ใช่ทุกคนที่จะยอมรับความจริงแล้วปรับตัวได้แบบนี้ หลายคนยอมอดอยากรอโอกาสที่อาจไม่มาถึง ดีกว่าลงมือทำงานตรงหน้าที่มีจริงๆ"

"อู๋ก็เหมือนกันค่ะ" มินท์ตอบพลางยิ้ม "เราสองคนอาจจะยังไม่ได้ทำงานในฝันเป๊ะๆ แต่อย่างน้อยเราก็ไม่ได้หยุดฝันไปเลย"

ความเข้าใจที่ไม่ต้องอธิบายมากนักระหว่างสองคนที่ต่างจากบ้านมาไกล ค่อยๆ ก่อตัวเป็นความผูกพันที่ลึกซึ้งขึ้นทุกสัปดาห์ที่ได้พบกัน

| บทที่ ๕ — ภาพวาดบนกระดาศเข็ดปาก

บ่ายวันอาทิตย์หนึ่งขณะรอจานอาหารในร้านที่ไม่มีลูกค้า มินท์หยิบปากกาจากกระเป๋ามาขีดเขียนเล่นบนกระดาศเข็ดปากโดยไม่รู้ตัว มือที่คุ้นเคยกับการวาดภาพร่างมาหลายปีค่อยๆ ขึ้นรูปโลโก้ร้านครัวไทยแท้ใหม่ในสไตล์ที่ทันสมัยและสวยงามกว่าป้ายเก่าที่ซีดจางของร้าน

อุ้เดินมาเห็นเข้าพอดี ตาเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ "นี่มินท์วาดเองเหรอ สวยกว่าโลโก้ร้านตอนนี้เยอะเลย!"

มินท์รีบเก็บกระดาษด้วยความเขินอาย "แค่ขีดเขียนเล่นๆ ค่ะ นานๆ ที่จะได้จับปากกาแบบนี้อีก"

"เจ้าของร้านบ่นเรื่องป้ายเก่ามานานแล้วนะ" อุ้พูดด้วยความตื่นเต้น "มินท์ช่วยออกแบบป้ายใหม่ให้ร้านหน่อยได้ไหม ผมจะพาไปคุยกับเจ้าของร้านให้ อย่างน้อยก็ได้ใช้ฝีมือที่ร่ำเรียนมาบ้าง ถึงจะเป็นแค่งานเล็กๆ ก็เถอะ"

มินท์นั่งไปครู่หนึ่งก่อนพยักหน้ารับด้วยดวงตาเป็นประกาย เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่เธอรู้สึกวาทักชะที่เธอฝึกฝนมาทั้งชีวิตยังมีคุณค่าอยู่จริง แม้จะไม่ใช่ว่าในบริษัทโฆษณาใหญ่โตอย่างที่เคยฝันไว้ก็ตาม

สัปดาห์ต่อมา ป้ายร้านครัวไทยแท้ใหม่ที่มินท์ออกแบบถูกติดตั้งขึ้นหน้าร้าน ลูกค้ายี่เดินผ่านไปมาเริ่มหยุดดูและถ่ายรูปมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เจ้าของร้านยิ้มแก้มปริพลางยื่นซองเล็กๆ ให้มินท์เป็นค่าตอบแทน แม้จะไม่มากนัก แต่ความรู้สึกที่ได้ใช้ฝีมือของตัวเองอีกครั้งมีค่ามากกว่าตัวเลขในซองนั้นเสียอีก

| บทที่ ๖ — บ้านที่ไม่ได้อยู่ที่ไหน แต่อยู่กับใคร

หกเดือนผ่านไป มินท์เริ่มมีลูกค้าออกแบบเล็กๆ น้อยๆ เพิ่มขึ้นจากปากต่อปากในกลุ่มร้านอาหารไทยและร้านค้าของแรงงานไทยในไทเป ทำในวันหยุดวันอาทิตย์

ควบคู่ไปกับการแม่บ้านหลัก รายได้เสริมเล็กๆ นั้นไม่ได้เปลี่ยนชีวิตเธอให้ร่ำรวย แต่ทำให้เธอรู้สึกว่าคุณยังเป็นนักออกแบบอยู่ ไม่ได้สูญเสียตัวตนไปกับความจำเป็นของชีวิต

เย็นวันอาทิตย์หนึ่ง อุ๊ชวนมินท์ไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะริมแม่น้ำหลังร้านปิด ทั้งสองนั่งมองแสงไฟตึกสูงสะท้อนบนผิวน้ำเงิบๆ อยู่พักหนึ่งก่อนอุ๊จะเอ่ยขึ้น

"บางทีผมก็คิดถึงบ้านนะ" เขาพูดเบาๆ "แต่ตั้งแต่ได้รู้จักมินท์ ความคิดถึงบ้านมันเบาลงเยอะเลย"

มินท์หันมามองเขาพลางยิ้ม "อายุว่า...บ้านอาจไม่ใช่สถานที่เสมอไปนะคะ" เธอพูดพลางหัวเราะเบาๆ ที่ตัวเองพูดผิดชื่อ ก่อนแก้ไข "มินท์ว่าบ้านอาจเป็นแค่ที่ที่มีคนเข้าใจเราอยู่ก็ได้ ไม่ว่าที่นั่นจะไกลจากประเทศไทยแค่ไหนก็ตาม"

อุ๊ยิ้มกว้างพลางเอื้อมมือมาจับมือเธอเบาๆ "ถ้าฉัน สำหรับผม บ้านตอนนี้ก็คือตรงนี้ ตรงที่มินท์อยู่ นี่แหละครับ"

ทั้งสองนั่งเงิบๆ ด้วยกันท่ามกลางแสงไฟเมืองที่ไม่ใช่บ้านเกิดของใครทั้งคู่ แต่กลับรู้สึกอบอุ่นราวกับได้กลับบ้านจริงๆ เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน ไม่มีใครในสองคนรู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะพาพวกเขาไปที่ไหนต่อ จะกลับไทยด้วยกันสักวัน หรือจะยังคงใช้ชีวิตที่ไทเปต่อไป แต่สิ่งหนึ่งที่ทั้งคู่มั่นใจคือ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนบนโลกใบนี้ พวกเขาจะรู้สึกไกลบ้านอีกต่อไป ตราบใดที่ยังมีกันและกัน

บางครั้งโลกอาจไม่มีที่ว่างให้ความฝันเดิมของเราอีกต่อไป

แต่นั้นไม่ได้แปลว่าเราต้องหยุดฝัน เพียงแค่ต้องหาทางฝันต่อในรูปแบบใหม่

และบางครั้ง ความรักที่ไม่คาดคิด ก็อาจเป็นสิ่งที่ทำให้เราพบว่า

คุณค่าของตัวเองไม่เคยขึ้นอยู่กับตำแหน่งงานที่เราทำเลยสักนิด

— จบบริบูรณ์ —